

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

30. listopadu 2023 *

„Kasační opravný prostředek – Veřejná služba – Zaměstnanci Evropské investiční banky (EIB) – Správní předpisy pro zaměstnance EIB – Odměňování – Rodinné přídavky – Výplata pouze rodiči, kterému bylo dítě svěřeno do výlučné péče – Listina základních práv Evropské unie – Článek 41 odst. 2 – Právo být vyslechnut – Námitka protiprávnosti správních předpisů – Zásada rovného zacházení – Zásada proporcionality – Žaloba na neplatnost a žaloba na náhradu újmy“

Ve věci C-173/22 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek podaný na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie dne 3. března 2022,

MG, zástupci: L. Levi, avocate,

účastník řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatel),

příčemž další účastníci řízení je:

Evropská investiční banka (EIB), zástupci: K. Carr, G. Faedo a E. Manoukian, jako zmocněnkyně, ve spolupráci s: A. Dal Ferro, avvocato,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení: A. Arabadžev, předseda senátu, T. von Danwitz, P. G. Xuereb, A. Kumin a I. Ziemele (zpravodajka), soudci,

generální advokátka: T. Čapeta,

za soudní kancelář: M. Krausenböck, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. května 2023,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 6. července 2023,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

- 1 Kasačním opravným prostředkem se navrhovatel domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 21. prosince 2021, MG v. EIB (T-573/20, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2021:915), kterým Tribunál zamítl jeho návrh podaný na základě článku 270 SFEU a článku 50a statutu Soudního dvora Evropské unie a který zněl jednak na zrušení dopisů Evropské investiční banky (EIB), na jejichž základě byl navrhovateli odňat nárok na rodinné přídatky a odvozené finanční nároky, a jednak na náhradu nemajetkové újmy, která navrhovateli měla vzniknout.

Právní rámec

Nařízení č. 260/68

- 2 Článek 3 odst. 3 a 4 nařízení Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 260/68 ze dne 29. února 1968, kterým se stanoví podmínky a postup pro uplatňování daně ve prospěch Evropských společenství (Úř. věst. 1968, L 56, s. 8; Zvl. vyd. 11/02, s. 46), pozměněného nařízením Rady (ES, Euratom) č. 1750/2002 ze dne 30. září 2002 (Úř. věst. 2002, L 264, s. 15; Zvl. vyd. 1/04, s. 136) (dále jen „nařízení č. 260/68“), stanoví:

„3. Základ daně se snižuje o následující rodinné příspěvky a sociální platby:

a) rodinné příspěvky:

- příspěvek na domácnost,
- příspěvek na nezaopatřené dítě,
- příspěvek na vzdělání a výchovu,
- porodné;

[...]

4. Aniž je dotčen článek 5, odpočte se z částky vypočtené podle předchozích ustanovení 10 % určených na reprezentaci a osobní vydání.

Kromě toho se na každé vyživované dítě v péči poplatníka a za každou osobu, která se ve smyslu čl. 2 odst. 4 přílohy VII služebního řádu Evropských společenství nachází v postavení vyživovaného dítěte, odpočte dodatečně částka odpovídající dvojnásobku příspěvku na vyživované dítě.“

Pracovní řád zaměstnanců

- 3 Pracovní řád zaměstnanců EIB, přijatý správní radou EIB dne 20. dubna 1960, ve znění použitelném v projednávané věci (dále jen „pracovní řád zaměstnanců EIB“), v článku 41 stanovil: „Jakékoli individuální spory mezi [EIB] a jejími zaměstnanci budou předloženy Soudnímu dvoru [Evropské unie].

Jiné spory než spory týkající se provedení opatření stanovených v článku 38, se předkládají ke smířčímu řízení před smířčí komisí [EIB], a to bez ohledu na to, zda byla podána žaloba k Soudnímu dvoru [Evropské unie].

[...]“

Vnitřně-správní předpisy

- 4 Body 2.2.1 a 2.2.2 správních předpisů pro zaměstnance EIB (dále jen „vnitřně-správní předpisy“) zní takto:

„2.2.1. Rodinné přídavky

Nárok na rodinný příspěvek ve výši 5 % základního měsíčního platu mají následující zaměstnanci:

- a) sezdání zaměstnanci;
- b) zaměstnanci, kteří jsou odloučení nebo rozvedení a mají na základě soudního rozhodnutí povinnost vyživovat svého manžela/manželku jakožto jeho/její hlavní živitel;
- c) zaměstnanci, kteří jsou nesezdání, odloučení nebo rozvedení nebo ovdovělí a mají nárok na příspěvek na vyživované dítě (viz bod 2.2.3.).

Řídící výbor stanoví minimální výši příspěvku (viz příloha I).

Pokud jsou oba manželé zaměstnanci Banky, vyplácí se příspěvek tomu z manželů, jenž má vyšší základní měsíční plat. Pokud je jeden z manželů zaměstnán v Bance a druhý u jiné mezinárodní organizace, obdrží zaměstnanec Banky příspěvek, pokud druhá organizace nevyplácí obdobný příspěvek druhému z manželů.

V případě úmrtí té osoby, u níž vzniká nárok na příspěvek, se výplata pozastaví po uplynutí šestého měsíce následujícího po dni úmrtí.

Toto ustanovení se použije obdobně na osoby mající nárok na důchod vyplácený Bankou.

2.2.2. Vyživované dítě

Dítě, o něž zaměstnanec skutečně pečuje a jež je jeho zákonným, legitimním, uznaným za vlastní nebo osvojeným nebo nevlastním dítětem tohoto zaměstnance, se považuje za vyživované dítě, pokud je Banka nebo jiný orgán Evropské unie nepovažuje za vyživované dítě některého jiného ze svých pracovníků, úředníků nebo ostatních zaměstnanců, a za předpokladu, že toto dítě nevykonává výdělečnou činnost.

Za stejných podmínek může Banka za vyživované dítě považovat i dítě, které si zaměstnanec vzal do péče.

Dítě, které žije ve společné domácnosti zaměstnance, nebo dítě, na jehož výživu zaměstnanec přispívá částkou odpovídající nejméně 50 % výše příspěvku na vyživované dítě, se považuje za dítě, o které zaměstnanec skutečně pečuje (viz příloha I).“

Skutečnosti předcházející sporu

5 Skutečnosti předcházející sporu jsou popsány v bodech 1 až 25 napadeného rozsudku následovně:

- „1. Žalobce, MG, je zaměstnán u [EIB] od 1. února 1998.
2. Dne 12. září 2003 se žalobce oženil s A, která je od roku 2002 rovněž zaměstnána u EIB. Společně mají pět dětí.
3. Dne 22. srpna 2017 podala A k tribunal d'arrondissement de Luxembourg (Obvodní soud v Lucemburku, Lucembursko) návrh na rozvod, kterým se domáhala předběžného povolení k oddělenému bydlení, odchodu manžela ze společné domácnosti a dočasného svěřeni jejich pěti nezletilých dětí do její péče.
4. Dne 14. listopadu 2017 vydal tribunal d'arrondissement de Luxembourg (Obvodní soud v Lucemburku) usnesení o předběžném opatření (dále jen ‚usnesení o předběžném opatření ze dne 14. listopadu 2017‘), kterým dočasně svěřil děti do péče A. Lucemburský soud rovněž nařídil žalobci, aby opustil společnou domácnost ve lhůtě jednoho měsíce od doručení uvedeného usnesení o předběžném opatření.
5. Žalobce opustil společnou domácnost v prosinci 2017.
6. Usnesením ze dne 20. července 2018 (dále jen ‚usnesení o předběžném opatření ze dne 20. července 2018‘ [...]), doručeným žalobci dne 7. března 2019, lucemburský soud příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních nařídil, aby žalobce vyplácel A výživné ve výši 1 500 eur měsíčně, což odpovídá částce 300 eur na každé z jejich dětí bez započtení rodinných přídatků, a dále aby hradil poplatek za služby poskytované v zařízení péče o děti předškolního věku a středisku mimoškolní péče o děti [...] třem z těchto dětí a polovinu všech mimořádných výdajů vynaložených v zájmu pěti dětí žalobce a A. Kromě toho soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních nařídil EIB, aby A vyplácela příspěvek na vyživované dítě a příspěvek na vzdělání.
7. Dne 9. ledna 2019 zamítl Cour supérieure de justice de Luxembourg (Nejvyšší soud Lucemburska, Lucembursko), rozhodující jako odvolací soud, odvolání žalobce proti usnesení o předběžném opatření ze dne 14. listopadu 2017 v tom rozsahu, v němž bylo staveno bydliště nezletilých dětí na adrese A, ale přiznal žalobci právo na styk s dětmi a právo, aby u něj děti pobývaly každý druhý víkend a polovinu školních prázdnin.
8. Dne 21. března 2019 tribunal d'arrondissement de Luxembourg (Obvodní soud v Lucemburku) manželství žalobce a A rozvedl.

9. Dne 10. července 2019 vydal Cour supérieure de justice de Luxembourg (Nejvyšší soud Lucemburska) rozsudek v odvolacím řízení proti usnesení o předběžném opatření ze dne 20. července 2018, v němž potvrdil nárok A na pobírání výživného od MG ve výši 300 eur měsíčně na dítě. Cour supérieure de justice de Luxembourg (Nejvyšší soud Lucemburska) však upravil usnesení o předběžném opatření ze dne 20. července 2018 tak, že zprostil žalobce povinnosti hradit určité výdaje, mimo jiné výdaje na předškolní péči, vynakládané v zájmu dětí, jelikož měl za to, že tyto výdaje byly zohledněny v rámci výživného.
10. Dne 24. listopadu 2017 informovala EIB žalobce, že v návaznosti na usnesení o předběžném opatření ze dne 14. listopadu 2017 bude příspěvek na vyživované dítě a příspěvek na vzdělání vyplácen A.
11. Dne 28. prosince 2017 podala A návrh na zahájení smírčího řízení na základě článku 41 [pracovního řádu zaměstnanců EIB], ve znění použitelném v projednávané věci, aby bylo v souladu s usnesením o předběžném opatření ze dne 14. listopadu 2017 uznáno, že jejich pět dětí vyživuje ona, a aby jí byl přiznán nárok na výplatu rodinných přídatků a odvozené finanční nároky stanovené v uvedeném pracovním řádu.
12. Dne 12. září 2018 prezident EIB, čímž potvrdil výsledek jiného smírčího řízení, které se rozhodl rozšířit na případ A, rozhodl, že od října 2018 budou děti žalobce a A považovány za děti vyživované A (dále jen ‚rozhodnutí ze dne 12. září 2018‘). To mimo jiné znamenalo, že nárok na výplatu rodinných přídatků a odvozené finanční nároky byly rovněž přiznány A.
13. Dopisem ze dne 11. října 2018 (dále jen ‚dopis ze dne 11. října 2018‘) EIB informovala žalobce, že od října 2018 mu již nebudou vypláceny rodinný příspěvek, příspěvek na vyživované dítě, ani příspěvek na vzdělání (dále jen společně ‚rodinné přídatky‘) a odvozené finanční nároky poskytované na základě vnitřně-správních předpisů [...], protože nárok na ně byl na základě rozhodnutí ze dne 12. září 2018 přiznán A.
14. Dopisem ze dne 29. října 2018 oznámil žalobce EIB, že nesouhlasí s opatřeními oznámenými v dopise ze dne 11. října 2018. Rovněž uvedl, že tento dopis ze dne 29. října 2018 je třeba považovat za návrh na zahájení smírčího řízení ve smyslu článku 41 pracovního řádu zaměstnanců EIB [...].
15. Vzhledem k tomu, že žalobce neobdržel od EIB žádnou odpověď, zopakoval svůj návrh dopisem ze dne 10. prosince 2018.
16. Dopisem ze dne 7. ledna 2019 EIB zamítla návrh žalobce, aniž se zabývala otázkou zahájení smírčího řízení (dále jen ‚dopis ze dne 7. ledna 2019‘ [...]).
17. E-mailem ze dne 11. ledna 2019 podal žalobce návrh na zahájení smírčího řízení podle článku 41 pracovního řádu zaměstnanců EIB. Uvedený návrh směřoval rovněž proti dopisu ze dne 11. října 2018 a dále, pokud by to bylo potřeba, proti dopisu ze dne 7. ledna 2019.
18. E-mailem ze dne 14. ledna 2019 potvrdilo oddělení lidských zdrojů EIB přijetí návrhu žalobce na zahájení smírčího řízení. E-mailem ze dne 15. ledna 2019 potvrdil přijetí uvedeného návrhu na zahájení smírčího řízení i prezident EIB.

19. E-mailem ze dne 17. ledna 2019 žalobce určil B, vedoucího oddělení EIB, aby byl jeho zástupcem ve smírčí komisi, a požádal EIB, aby mu sdělila, kdo ji bude zastupovat. Svou žádost zopakoval v doporučeném dopisu ze dne 4. února 2019.
20. Dopisem ze dne 17. dubna 2019 informovalo oddělení lidských zdrojů EIB žalobce, že v reakci na jeho dopis ze dne 11. ledna 2019 bylo jeho návrhu na zahájení smírčího řízení vyhověno, a proto bylo toto řízení zahájeno. EIB uvedla, že v rámci uvedeného řízení byla jako zástupkyně EIB vybrána C.
21. Od 24. dubna 2019 si B a C vyměnili řadu e-mailů s cílem určit předsedu smírčí komise. Kompromisu bylo dosaženo a byl vybrán D, zaměstnanec EIB v důchodu.
22. Smírčí komise se sešla ve dnech 23. července a 2. srpna 2019 a 5. a 9. března 2020.
23. E-mailem ze dne 12. února 2020 navrhlo oddělení lidských zdrojů EIB smírčí komisi, aby s ohledem na to, co bylo rozhodnuto ve věci, kterou kvalifikovala jako ‚souběžnou‘, byly některé příspěvky vypláceny z poloviny žalobci a z poloviny A, avšak pouze pokud žalobce předloží doklad o platbách uhrazených za své děti. Žalobce tento návrh odmítl.
24. Mezi 9. březnem a 4. červnem 2020 si tři členové smírčí komise vyměnili řadu e-mailů, jejichž účelem bylo vyjádřit se k obsahu zápisu ze smírčího řízení a zapracovat do něj změny. Předseda smírčí komise předložil e-mailem ze dne 4. června 2020 prezidentovi EIB uvedený zápis, v němž zejména konstatoval neúspěch smírčího řízení a nemožnost dohodnout se na zprávě o ukončení uvedeného řízení.
25. Dopisem ze dne 30. července 2020, který byl žalobci zaslán e-mailem dne 31. července 2020, informoval prezident EIB žalobce, že obdržel závěry smírčí komise, a uvedl, že bere na vědomí neúspěch smírčího řízení (dále jen ‚dopis ze dne 30. července 2020‘). Zápis z uvedeného řízení tvořil přílohu tohoto dopisu.“

Žaloba k Tribunálu a napadený rozsudek

6. Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 14. září 2020 podal navrhovatel žalobu na základě článku 270 SFEU a článku 50a statutu Soudního dvora Evropské unie znějící na zrušení dopisů EIB ze dne 11. října 2018, 7. ledna 2019 a 30. července 2020, na jejichž základě byl navrhovateli odepřen nárok na výplatu rodinných přídatků a odvozených finančních nároků, a dále znějící na náhradu nemajetkové újmy, která navrhovateli měla vzniknout.
7. Na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení uplatnil navrhovatel šest žalobních důvodů, přičemž první vycházel z porušení práva být vyslechnut; druhý z porušení povinnosti uvést odůvodnění; třetí ze zjevně nesprávného posouzení a podpůrně z námitky protiprávnosti vnitřně-správních předpisů; čtvrtý z porušení čl. 3 odst. 4 nařízení č. 260/68 a ze zjevně nesprávného posouzení; pátý z porušení čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. 2018, L 295, s. 39), jakož i z porušení zásady řádné správy a povinnosti jednat s náležitou péčí, a šestý z porušení článku 41 pracovního řádu zaměstnanců EIB, zásady řádné správy a povinnosti jednat s náležitou péčí.

- 8 V napadeném rozsudku Tribunál zamítl všechny tyto žalobní důvody, a tudíž i návrhová žádání směřující ke zrušení.
- 9 Na podporu svých návrhových žádání směřujícím k náhradě újmy navrhovatel tvrdil, že v důsledku jednání a opomenutí jeho zaměstnavatele utrpěl nemajetkovou újmu, která pramenila zaprvé z náhlého a velmi významného snížení jeho platu přijetím protiprávního aktu, což u něj vyvolalo úzkost, zadruhé ze zpřístupnění jeho osobních údajů třetím osobám bez jeho souhlasu, zatřetí ze stanoviska EIB, které zaujala ve prospěch jeho bývalé manželky, jelikož se rozhodujícím způsobem opíralo o výsledek soudního řízení před lucemburskými soudy, a začtvrté z neodůvodněného prodlení při zahájení smírčího řízení. Navrhovatel tuto újmu vyčíslil *ex aequo et bono* na 10 000 eur, přičemž se zavázal tuto částku převést na charitativní účely, pokud mu bude přiznána.
- 10 Napadeným rozsudkem Tribunál zamítl první tři části návrhových žádání směřujících k náhradě újmy vznesených v prvním stupni. Pokud jde naproti tomu o čtvrtou část těchto návrhových žádání a zejména s ohledem na neodůvodněné více než tři měsíční prodlení EIB s odpovědí na žádost navrhovatele týkající se zahájení smírčího řízení v návaznosti na dopis ze dne 7. ledna 2019 a na skutečnost, že EIB na první žádost o smírčí řízení uvedenou v dopise ze dne 29. října 2018 neodpověděla, Tribunál rozhodl, že EIB tímto neodůvodněným prodlením udržovala navrhovatele dlouhou dobu v nejistotě, a způsobila mu tak nemajetkovou újmu. Tribunál tedy uložil EIB povinnost zaplatit navrhovateli náhradu újmy a úroků vyčíslenou *ex aequo et bono* na 500 eur.
- 11 Tribunál kromě toho rozhodl, že každý účastník řízení ponese vlastní náklady řízení.

Návrhová žádání účastníků v řízení o kasačním opravném prostředku

- 12 Navrhovatel navrhuje, aby Soudní dvůr:
- prohlásil tento kasační opravný prostředek za přípustný a opodstatněný;
  - napadený rozsudek zrušil, v důsledku toho mu vyhověl v jeho návrhových žádáních v prvním stupni, a tudíž zrušil rozhodnutí EIB ze dne 11. října 2018, kterým mu byl odňat nárok na rodinné přídatky (zahrnující zejména poplatek za služby poskytované v zařízení péče o děti předškolního věku a středisku mimoškolní péče o děti, o které mu EIB neoprávněně snížila do listopadu 2019 plat) a odvozené finanční nároky (včetně zejména daňových úlev a úhrady léčebných výloh dětí, které uhradil), a aby v nezbytném rozsahu zrušil rozhodnutí ze dne 7. ledna 2019, kterým byly v plném rozsahu zamítnuty jeho návrhy na zahájení smírčího řízení, jakož i rozhodnutí EIB ze dne 30. července 2020, kterým bylo vzato na vědomí, že nedošlo ke smíru, a kterým bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 11. října 2018, a nahradil majetkovou a nemajetkovou újmu, která navrhovateli vznikla, a
  - uložil BEI náhradu všech nákladů řízení v obou stupních.
- 13 EIB navrhuje, aby Soudní dvůr:
- kasační opravný prostředek zamítl a
  - uložil navrhovateli náhradu všech nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

- 14 Na podporu svého kasačního opravného prostředku navrhovatel uplatňuje pět důvodů, z nichž první vychází z porušení práva být vyslechnut, druhý z porušení povinnosti uvést odůvodnění, třetí ze zkrácení skutkového stavu, zjevně nesprávného posouzení a porušení zásad rovného zacházení a proporcionality, čtvrtý z porušení čl. 3 odst. 4 nařízení č. 260/68 a pátý ze zkrácení informací ve spise, porušení článku 85 jednacího řádu Tribunálu, nesprávné kvalifikace skutkového stavu a porušení povinnosti uvést odůvodnění.
- 15 Nejprve je třeba zkoumat první důvod kasačního opravného prostředku a poté druhou část třetího důvodu kasačního opravného prostředku.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastníků řízení

- 16 V rámci tohoto důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel tvrdí, že Tribunál v bodech 73 a 74 napadeného rozsudku porušil právo být vyslechnut zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 17 Navrhovatel uvádí, že ve své žalobě podané k Tribunálu tvrdil, že jej EIB před vydáním dopisu ze dne 11. října 2018 nevyslechla. Tento dopis byl přitom výsledkem smírčího řízení, které bylo zahájeno na návrh jeho bývalé manželky, aniž o tom byl informován, a EIB v něm dospěla k závěru, že se obdobně použije rozhodnutí, které přijala v jiném smírčím řízení zahájeném jiným zaměstnancem, o jehož skutkových a právních okolnostech nic nevěděl. Navrhovatel v žalobě rovněž tvrdil, že výsledek řízení by byl odlišný, kdyby byl vyslechnut, neboť by byl mohl přesně vysvětlit, jaká je s ohledem na soudní řízení probíhající před vnitrostátním soudem jeho situace, a EIB v tomto ohledu mohla navrhnout rozdělení rodinných přídatků nebo některých z nich mezi něj a jeho bývalou manželku.
- 18 V napadeném rozsudku Tribunál podle navrhovatele připustil, že navrhovatel nebyl vyslechnut v rámci řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí oznámené dopisem ze dne 11. října 2018. Tribunál měl však podle navrhovatele nesprávně za to, že jeho právo být vyslechnut bylo dodrženo, a to pouze proto, že se v dopisech ze dne 29. října a 10. prosince 2018 mohl vyjádřit k úvahám obsaženým v rozhodnutí ze dne 11. října 2018, přičemž jeho připomínky byly zohledněny před tím, než EIB zaujala stanovisko vyjádřené v dopise ze dne 7. ledna 2019.
- 19 EIB namítá, že Tribunál měl právem za to, že poskytla navrhovateli možnost být vyslechnut ohledně dopisu ze dne 11. října 2018. EIB v této souvislosti uvádí, že čl. 41 odst. 2 pracovního řádu zaměstnanců EIB stanoví, že smírčí řízení, které je v něm upraveno, může být zahájeno pouze individuálně z podnětu dotčené strany, a sice zaměstnance EIB, který se považuje za poškozeného rozhodnutím nebo jednáním administrativy. Vzhledem k tomu, že bývalá manželka navrhovatele, rovněž zaměstnankyně EIB, dala podnět k zahájení takového smírčího řízení týkajícího se vyplácení rodinných přídatků a odvozených finančních nároků, byla podle názoru EIB jediným účastníkem uvedeného řízení, aniž EIB mohla toto řízení rozšířit na navrhovatele.
- 20 EIB tvrdí, že v tomto ohledu zajistila výkon práva navrhovatele být vyslechnut jediným způsobem slučitelným s právem jeho bývalé manželky dovolávat se individuálního smírčího řízení podle článku 41 pracovního řádu zaměstnanců EIB. Navrhovatel tak byl podle názoru EIB informován

o výsledcích smírčího řízení týkajícího se osobně jeho bývalé manželky po skončení tohoto řízení a v rozsahu, v němž kroky, které měla EIB přijmout, mohly mít dopad na jeho postavení, a byl v tomto ohledu podle EIB vyslechnut. V každém případě má EIB za to, že navrhovatel neprokázal, že dotčené řízení mohlo mít případně jiný výsledek.

Závěry Soudního dvora

- 21 Je třeba připomenout, že čl. 41 odst. 2 Listiny stanoví, že právo na řádnou správu zahrnuje zejména právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout.
- 22 Jak vyplývá z jeho samotného znění, toto ustanovení je obecně použitelné. Z toho vyplývá, že právo být vyslechnut musí být dodrženo v každém řízení, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení, i když použitelná právní úprava takovou formální náležitost výslovně nestanoví (rozsudek ze dne 18. června 2020, Komise v. RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, bod 67 a citovaná judikatura).
- 23 Podle ustálené judikatury Soudního dvora, kterou Tribunál připomněl v bodě 70 napadeného rozsudku, má právo být vyslechnut dvojí účel. Jednak slouží k prošetření věci a co nejpřesnějším a nejsprávnějším zjištění skutkových okolností a jednak umožňuje zajistit účinnou ochranu dotčené osoby. Účelem práva být vyslechnut je především zaručit, že každé rozhodnutí nepříznivě zasahující do právního postavení bude přijato s plnou znalostí okolností věci, a má zejména za cíl umožnit příslušnému orgánu napravit pochybení nebo dotčené osobě uplatnit takové skutečnosti týkající se její osobní situace, jež mohou ovlivnit, zda rozhodnutí bude, či nebude přijato, anebo to, zda bude mít určitý obsah (rozsudek ze dne 4. června 2020, ESVC v. De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, bod 69 a citovaná judikatura).
- 24 Právo být vyslechnut tedy zaručuje každému možnost účelným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu správního řízení před přijetím každého rozhodnutí, které by se mohlo nepříznivě dotknout jeho práv a oprávněných zájmů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. června 2020, Komise v. RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, bod 67, a ze dne 21. října 2021, Parlament v. UZ, C-894/19 P, EU:C:2021:863, bod 89 a citovaná judikatura).
- 25 Právě ve světle těchto úvah je třeba ověřit, zda se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když měl v bodech 73 a 74 napadeného rozsudku za to, že z práva být vyslechnut nevyplývá povinnost EIB vyslechnout navrhovatele před vydáním dopisu ze dne 11. října 2018.
- 26 Na prvním místě, pokud jde o otázku, zda dopis ze dne 11. října 2018 představuje „individuální[...] opatření, které by se [...] mohlo nepříznivě dotknout“ práv a oprávněných zájmů navrhovatele ve smyslu čl. 41 odst. 2 Listiny, Tribunál v bodě 73 napadeného rozsudku uvedl, že již z bodu 35 uvedeného rozsudku vyplývá, že EIB tímto dopisem informovala navrhovatele, že vzhledem k výsledku smírčího řízení zahájeného jeho bývalou manželkou již nebude pobírat rodinné přídatky. V tomto bodě 35 tak Tribunál zdůraznil, že jelikož byl navrhovatel odňat nárok na výplatu uvedených rodinných příspěvků a dotčených odvozených finančních nároků, dopis ze dne 11. října 2018 se bezprostředně dotkl jeho osobní situace.
- 27 Tribunál přitom tím, že odkázal na toto konstatování v bodě 73 napadeného rozsudku v rámci přezkumu žalobního důvodu navrhovatele vycházejícího z porušení práva být vyslechnut, měl implicitně, avšak nutně za to, aniž to je v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku zpochybněno, že dopis ze dne 11. října 2018 skutečně představuje individuální opatření, které se

může „nepříznivě“ dotknout práv a oprávněných zájmů navrhovatele ve smyslu čl. 41 odst. 2 Listiny, takže navrhovatel musel být v souladu s tímto ustanovením před přijetím tohoto opatření vyslechnut.

- 28 Na druhém místě je nesporné, že EIB navrhovatele před vydáním dopisu ze dne 11. října 2018 nevyšlechla. Jak totiž vyplývá z bodů 12 a 13 napadeného rozsudku, tento dopis byl navrhovateli doručen v návaznosti na rozhodnutí EIB ze dne 12. září 2018 o přiznání rodinných přídatků jeho bývalé manželce, přijaté v rámci smířčího řízení zahájeného na její podnět podle článku 41 služebního řádu pro zaměstnance EIB, kterého se navrhovatel nezúčastnil, jak vyplývá z bodu 73 napadeného rozsudku.
- 29 Je pravda, jak Tribunál v podstatě uvedl v bodě 74 napadeného rozsudku, že se navrhovatel po obdržení dopisu ze dne 11. října 2018 obrátil na EIB, aby zpochybnil rozhodnutí, které mu bylo oznámeno. Konkrétně v e-mailu ze dne 29. října 2018 uvedl, že dopis ze dne 11. října 2018 byl přijat v rozporu s jeho procesními právy, že obsah tohoto dopisu je nesrozumitelný a tento dopis nerespektuje finanční ujednání v rámci rodiny, zejména skutečnost, že navrhovatel nese podstatnou část rodinných výdajů.
- 30 EIB v dopise ze dne 7. ledna 2019 skutečně odpověděla na některé námitky vznesené navrhovatelem, jak Tribunál rovněž zdůraznil v bodě 74 napadeného rozsudku.
- 31 Je však nutné konstatovat, že tato odpověď na písemné námitky navrhovatele, která byla adresována jeho právnímu zástupci několik týdnů po vydání dopisu ze dne 11. října 2018, nemůže zhojit skutečnost, že navrhovatel nebyl před vydáním tohoto rozhodnutí vyslechnut. Jak totiž uvedla generální advokátka v bodě 50 svého stanoviska, tento dopis není přípravným aktem, který by byl konkretizován pozdějším rozhodnutím. Tento dopis je původním rozhodnutím, které dopis ze dne 7. ledna 2019 potvrzuje. Rozhodnutím, kterým byl navrhovateli odňat nárok na rodinné přídatky, je tedy dopis ze dne 11. října 2018.
- 32 V této souvislosti je třeba připomenout, že právo být vyslechnut předpokládá, že dotčené osobě bylo umožněno užitečně vyjádřit své stanovisko k návrhu rozhodnutí v rámci ústní nebo písemné komunikace zahájené tímto orgánem, přičemž důkazní břemeno v tomto ohledu nese tento orgán. Dotyčná osoba musí být zejména výslovně informována o návrhu rozhodnutí a vyzvána k vyjádření. Pouze tehdy, když si je vědoma důsledků zvažovaného rozhodnutí, může ovlivnit dotčený rozhodovací proces (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. prosince 2007, Marcuccio v. Komise, C-59/06 P, EU:C:2007:756, body 47 a 58).
- 33 V projednávané věci, jak vyplývá z bodů 28 a 31 tohoto rozsudku, však EIB navrhovateli neumožnila předložit včas připomínky, a tudíž ovlivnit dotčený rozhodovací proces.
- 34 Z výše uvedených úvah vyplývá, že se Tribunál v bodě 74 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že právo navrhovatele být vyslechnut nebylo v projednávané věci porušeno z důvodu, že se navrhovatel mohl vyjádřit k úvahám EIB uvedeným v dopise ze dne 11. října 2018 a předložit své vyjádření k odůvodnění v něm uvedeném, třebaže navrhovatel mohl toto vyjádření předložit, avšak až po přijetí tohoto rozhodnutí, a tudíž mu nebylo umožněno ovlivnit dotčený rozhodovací proces.

- 35 Na třetím místě je třeba připomenout, že pokud se ukáže, že v odůvodnění rozhodnutí Tribunálu došlo k porušení unijního práva, avšak je patrné, že jeho výrok je opodstatněný z jiných právních důvodů, nemůže takové porušení vést ke zrušení tohoto rozhodnutí a je třeba odůvodnění nahradit (rozsudek ze dne 17. ledna 2023, Španělsko v. Komise, C-632/20 P, EU:C:2023:28, bod 48 a citovaná judikatura).
- 36 V tomto ohledu z judikatury Soudního dvora vyplývá, že porušení práva na obhajobu, konkrétně práva být vyslechnut, způsobuje zrušení rozhodnutí přijatého v dotčeném vnitřně-správním řízení pouze tehdy, pokud toto řízení mohlo bez této vady vést k jinému výsledku (rozsudek ze dne 18. června 2020, Komise v. RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, bod 105 a citovaná judikatura).
- 37 Aby přitom porušení práva dotčeného účastníka být vyslechnut mohlo vést ke zrušení individuálního rozhodnutí správního orgánu, které by pro něj mohlo být nepříznivé, je třeba ověřit, zda tento orgán měl při přijímání dotčeného rozhodnutí prostor pro uvážení. Úředník totiž nemá legitimní zájem požadovat zrušení rozhodnutí z důvodu formálních nedostatků, a zejména z důvodu porušení práva být vyslechnut před přijetím jakéhokoli rozhodnutí nepříznivě zasahujícího do právního postavení v případě, že administrativa nemá žádný prostor pro uvážení a je povinna jednat tak, jak jednala. V takovém případě vázané pravomoci administrativy může zrušení napadeného rozhodnutí vést jen k vydání rozhodnutí, které by se po meritorní stránce zcela shodovalo se zrušeným rozhodnutím, jakmile jsou tyto formální nedostatky odstraněny (obdobně viz rozsudek ze dne 6. července 1983, Geist v. Komise, 117/81, EU:C:1983:191, bod 7).
- 38 V tomto ohledu navrhovatel, aby prokázal, že EIB porušila jeho právo být vyslechnut, v podstatě tvrdí, že kdyby byl vyslechnut před vydáním dopisu ze dne 11. října 2018, mohl vysvětlit svou osobní situaci s ohledem na soudní řízení probíhající před vnitrostátním soudem, a zejména skutečnost, že přispívá na výživu svých dětí částkou nejméně o 50 % vyšší, než je výše příspěvku na vyživované dítě, takže EIB mohla navrhnout rozdělení rodinných přídatků nebo některého z nich mezi navrhovatele a jeho bývalou manželku.
- 39 EIB mimo jiné na jednání v podstatě tvrdila, že řízení nemohlo vést k odlišnému výsledku, neboť bod 2.2.2 správních předpisů pro zaměstnance EIB stanoví, že k tomu, aby mohlo být dítě považováno za vyživované dítě zaměstnance, je třeba, aby o takové dítě skutečně pečoval, přičemž taková skutečná péče musí být prokázána tím, že dítě žije s ním ve společné domácnosti a že zaměstnanec přispívá na výživu tohoto dítěte ve výši nejméně o 50 % vyšší, než je výše příspěvku na vyživované dítě. Jak přitom EIB uvedla v dopise ze dne 7. ledna 2019, první z těchto podmínek nebyla splněna, jelikož péče o děti byla vnitrostátním soudem svěřena bývalé manželce navrhovatele.
- 40 V tomto ohledu je třeba uvést, že tvrzení EIB, že jiné rozdělení rodinných přídatků mezi navrhovatele a jeho bývalou manželku nebylo možné s ohledem na znění bodů 2.2.1 a 2.2.2 správních předpisů pro zaměstnance EIB, je v rozporu se skutkovým zjištěním obsaženým v bodě 23 napadeného rozsudku, které EIB v rámci tohoto probíhajícího řízení nezpochybnila a podle něhož oddělení lidských zdrojů EIB navrhlo smířčí komisi e-mailem ze dne 12. února 2020 a s ohledem na to, co bylo rozhodnuto ve věci označené jako věc „souběžná“, že některé přídatky budou vypláceny z poloviny navrhovateli a z poloviny jeho bývalé manželce, pokud navrhovatel předloží doklad o platbách na své děti.

- 41 Za těchto okolností je třeba mít obdobně jako generální advokátka v bodě 66 svého stanoviska za to, že EIB mohla zvolit jiný výklad svých vnitřně-správních předpisů. EIB tedy měla prostor pro uvážení ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 37 tohoto rozsudku, takže dotčené řízení mohlo vést k jinému výsledku, pokud by navrhovateli bylo umožněno předložit připomínky před vydáním dopisu ze dne 11. října 2018.
- 42 Vzhledem k výše uvedeným úvahám je třeba prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku vyhovět.

Ke druhé části třetího důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastníků řízení

- 43 V rámci druhé části třetího důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel tvrdí, že Tribunál v bodech 100, 101, 107 a 108 napadeného rozsudku neprávem zamítl námitku protiprávnosti vnitřně-správních předpisů týkajících se rodinných přídatků. V tomto ohledu navrhovatel tvrdí, že tyto předpisy porušují zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace, jelikož rodiče, kteří oba vyživují své děti, nemají stejné odvozené finanční nároky, třebaže se tyto nároky určují podle skutečné péče o děti. Skutečnost, že dítě bylo svěřeno do péče jednomu z rodičů, tak podle navrhovatele tohoto rodiče neodlišuje z hlediska nároku na rodinné přídatky od druhého rodiče, kterému dítě do péče svěřeno nebylo. V této souvislosti navrhovatel tvrdí, že právně dostačujícím způsobem prokázal, že nese značné náklady na výživu svých dětí, i když tyto děti žijí po většinu času ve společné domácnosti s jeho bývalou manželkou.
- 44 EIB tvrdí, že Tribunál neporušil zásadu zákazu diskriminace nebo rovného zacházení, jelikož vnitřně-správní předpisy umožňují zaměstnancům prokázat, že přispívají na výživu dětí a následně dosáhnout na rodinné přídatky. Kromě toho EIB uvádí, že tyto přídatky jsou vypláceny ve prospěch dětí, a nikoli zaměstnanců. EIB tvrdí, že postavení rodiče, kterému bylo dítě svěřeno do péče, je v každém případě odlišné od postavení rodiče, kterému dítě do péče svěřeno nebylo, takže rozdílné zacházení s oběma rodiči je plně odůvodněné.

Závěry Soudního dvora

- 45 Nejprve je třeba připomenout, že zásada rovného zacházení, jak je zakotvena v článku 20 Listiny, je obecnou zásadou unijního práva, která vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno. Rozdílné zacházení je odůvodněno, pokud je založeno na objektivním a důvodném kritériu, a sice pokud je v souladu s právně přípustným cílem sledovaným dotýčnou právní úpravou a pokud je tato rozdílnost přiměřená cíli sledovanému dotčeným zacházením [rozsudky ze dne 16. prosince 2008, Huber, C-524/06, EU:C:2008:724, bod 75, a ze dne 4. května 2023, Glavna direkcija „Požarna bezopasnost i zaštita na naselenieto“ (Práce v noci), C-529/21 až C-536/21 a C-732/21 až C-738/21, EU:C:2023:374, bod 52 a citovaná judikatura].
- 46 Podle ustálené judikatury platí, že porušení zásady rovného zacházení z důvodu odlišného zacházení předpokládá, že dotčené situace jsou srovnatelné s ohledem na veškeré prvky, které je charakterizují. Prvky, jimiž se různé situace odlišují, a srovnatelnost těchto situací musí být určeny a posuzovány zejména ve světle předmětu dotčených ustanovení a jimi sledovaného cíle, přičemž se rozumí, že pro tento účel musí být zohledněny zásady a cíle oblasti, jejíž součástí akt je

(rozsudky ze dne 26. září 2013, IBV & Cie, C-195/12, EU:C:2013:598, body 51 a 52, jakož i ze dne 14. června 2017, Compass Contract Services, C-38/16, EU:C:2017:454, bod 25 a citovaná judikatura).

- 47 V projednávané věci, jak Tribunál uvedl v bodě 102 napadeného rozsudku, příspěvek na vyživované dítě plní sociální cíl odůvodněný výdaji vyplývajícími z aktuální a určité potřeby související s existencí dítěte a skutečnou péčí o něj. V tomto ohledu příspěvky, jako jsou příspěvek na vyživované dítě, nebo příspěvek na vzdělání a výchovu, či dokonce paušální příspěvek určený dětem na cesty mezi místem bydliště a střediskem zájmů, ačkoli jsou zahrnuty do odměny, nejsou určeny na výživu úředníka, ale výlučně na péči o dítě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. června 1988, Christianos v. Soudní dvůr, 33/87, EU:C:1988:300, bod 15).
- 48 Z toho vyplývá, jak uvedla generální advokátka v bodě 87 svého stanoviska, že s ohledem na tento cíl je kritériem, na jehož základě lze rozhodnout, zda je rodič, kterému bylo dítě svěřeno do výlučné péče, ve srovnatelném postavení s rodičem, kterému dítě do péče svěřeno nebylo, to, zda oba rodiče finančně přispívají na výživu takového dítěte.
- 49 Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, jak rozhodl Tribunál v bodě 107 napadeného rozsudku, rodiče, kteří oba skutečně přispívají na výživu svého dítěte, se nacházejí ve srovnatelné situaci, pokud jde o vyplácení příspěvku na vyživované dítě, a že vyplácení tohoto příspěvku v zásadě pouze jednomu z nich představuje rozdílné zacházení, které musí být objektivně odůvodněno.
- 50 V tomto ohledu je třeba mít za to, že okolnost, že jednomu z rodičů bylo dítě skutečně svěřeno do výlučné péče, přičemž dítě s tímto rodičem poté žije ve společné domácnosti, v zásadě znamená, že uvedený rodič bude muset skutečně přispívat na výživu tohoto dítěte.
- 51 Taková okolnost však nijak nevylučuje možnost, že druhý rodič, i když mu dítě nebylo svěřeno do výlučné péče, rovněž skutečně přispívá na jeho výživu, zejména s ohledem na právo tohoto dítěte, zakotvené v čl. 24 odst. 3 Listiny, udržovat pravidelné osobní vztahy a přímý styk s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu s jeho zájmy.
- 52 V této souvislosti je rovněž důležité dodržet zásadu proporcionality, která vyžaduje, aby akty unijních orgánů nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou, jak připomněl Tribunál v bodě 106 napadeného rozsudku, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nepříznivé následky nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům.
- 53 V projednávané věci body 2.2.1 a 2.2.2 vnitřně-správních předpisů vykládané v tom smyslu, že ukládají EIB, aby vyplácela rodinné přídatky pouze tomu rodiči, kterému bylo dítě svěřeno do výlučné péče, bez ohledu na to, zda rodiče skutečně přispívají na výživu tohoto dítěte, překračují meze toho, co je nezbytné k dosažení legitimního cíle sledovaného dotčenou právní úpravou, jelikož neumožňují v nejlepším zájmu dítěte a s ohledem na jeho právo, připomenuté v bodě 51 tohoto rozsudku, udržovat pravidelné osobní vztahy a přímý styk s oběma rodiči, zohlednit danou faktickou situaci týkající se skutečného přispívání každého z rodičů na výživu dítěte, a sice skutečnou péči o všechny základní potřeby dítěte nebo jejich část, zejména pokud jde o bydlení, výživu, odívání, výchovu, zdravotní péči a léčebné výdaje.

- 54 V tomto ohledu představuje rozhodnutí vnitrostátního soudu o výši příspěvku na výživu dětí, jenž je rozvedený zaměstnanec povinen hradit, skutečnost, kterou sice musí instituce vzít v úvahu, ale která tuto instituci nemůže zbavit povinnosti vykonat vlastní posuzovací pravomoc, aby určila, zda uvedený zaměstnanec skutečně přispívá na výživu dítěte.
- 55 Za těchto okolností je třeba mít za to, že body 2.2.1 a 2.2.2 vnitřně-správních předpisů porušují zásady rovného zacházení a proporcionality, jelikož jejich výklad neumožňuje mít za žádných okolností za to, že rodič, kterému dítě nebylo svěřeno do výlučné péče, skutečně přispívá na jeho výživu.
- 56 Tribunál se tedy dopustil nesprávného právního posouzení, když měl v bodech 107 a 108 napadeného rozsudku za to, že vnitřně-správní předpisy tyto zásady neporušují.
- 57 S ohledem na výše uvedené úvahy je rovněž třeba vyhovět druhé části třetího důvodu kasačního opravného prostředku.

Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku, k první části třetího důvodu kasačního opravného prostředku, jakož i ke čtvrtému a pátému důvodu kasačního opravného prostředku

- 58 Vzhledem k tomu, že prvním důvodu kasačního opravného prostředku, jakož i druhé části třetího důvodu kasačního opravného prostředku, které odůvodňují zrušení napadeného rozsudku, bylo vyhověno, není třeba zkoumat ostatní důvody a části důvodů uvedených na podporu kasačního opravného prostředku, neboť nemohou vést ke zrušení napadeného rozsudku ve větším rozsahu.

K žalobě podané k Tribunálu

- 59 Článek 61 první pododstavec statutu Soudního dvora stanoví, že zruší-li Soudní dvůr Evropské unie rozhodnutí Tribunálu, může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Tribunálu k rozhodnutí.
- 60 V projednávané věci má Soudní dvůr k dispozici informace nezbytné k tomu, aby vydal konečné rozhodnutí o žalobě znějící na zrušení dopisů EIB ze dne 11. října 2018 a v případě potřeby dopisů ze dne 7. ledna 2019 a 30. července 2020, kterou navrhovatel podal k Tribunálu, jakož i o návrhových žádáních směřujícím k náhradě újmy předložených v prvním stupni.

K návrhovým žádáním znějícím na zrušení

- 61 Z bodů 21 až 57 tohoto rozsudku vyplývá, že první žalobní důvod, jakož i druhá část třetího žalobního důvodu žaloby v prvním stupni jsou opodstatněné a že je třeba zrušit dopisy ze dne 11. října 2018, 7. ledna 2019 a 30. července 2020 z důvodu porušení práva být vyslechnut, jakož i z důvodu protiprávnosti bodů 2.2.1 a 2.2.2 vnitřně-správních předpisů, jelikož jejich výklad za žádných okolností neumožňuje mít za to, že rodič, kterému dítě nebylo svěřeno do výlučné péče, skutečně přispívá na jeho výživu.

K návrhovým žádáním směřujícím k náhradě újmy

- 62 Na podporu svých návrhových žádání směřujícím k náhradě újmy vznesených v prvním stupni, jak byly připomenuty v bodě 9 tohoto rozsudku, navrhovatel tvrdil, že mu vznikla nemajetková újma zaprvé z důvodu náhlého a velmi významného snížení jeho odměny, což u něj vedlo k úzkosti, zadruhé z důvodu zpřístupnění jeho osobních údajů třetím osobám bez jeho souhlasu, zatřetí z postoje, který v rámci soudního řízení před lucemburskými soudy zaujali členové vedení EIB ve prospěch jeho bývalé manželky, a začtvrté z neodůvodněného prodlení se zahájením smírného řízení, které může být napraveno pouze přiznáním zadostiučinění předběžně vyčísleného *ex aequo et bono* na 10 000 eur, které se zavazuje, jak to uvedl před soudem prvního stupně, převést na charitativní účely, pokud mu bude přiznáno.
- 63 Pokud jde o první tři části těchto návrhových žádání směřujících k náhradě újmy, Tribunál, jak je uvedeno v bodě 10 tohoto rozsudku, tato návrhová žádání zamítl, ale měl za to, co se týče čtvrté části těchto návrhových žádání, že stran neodůvodněného prodlení EIB se zahájením smírného řízení byla nemajetková újma navrhovatele prokázána, a uložil tomuto orgánu, aby navrhovateli zaplatil náhradu újmy vyčíslenou *ex aequo et bono* na částku 500 eur.
- 64 Pokud jde v tomto ohledu o údajnou nemajetkovou újmu z důvodu náhlého a velmi významného snížení jeho platu, je třeba uvést, že podle judikatury může zrušení protiprávního aktu samo o sobě představovat přiměřenou a v zásadě dostatečnou náhradu veškeré nemajetkové újmy, kterou tento akt mohl způsobit (rozsudek ze dne 4. dubna 2019, OZ v. EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, bod 80), ledaže žalující strana prokáže, že utrpěla nemajetkovou újmu oddělitelnou od protiprávnosti odůvodňující zrušení, která nemůže být plně napravena tímto zrušením. Navrhovatel však žádný takový důkaz nepředložil.
- 65 Pokud jde dále o nemajetkovou újmu, která měla navrhovateli vzniknout z důvodu zpřístupnění jeho osobních údajů třetím osobám bez jeho souhlasu nebo z postoje, který v rámci soudního řízení před lucemburskými soudy zaujali členové vedení EIB ve prospěch jeho bývalé manželky, navrhovatel neprokázal existenci skutečné a určité újmy související s tvrzenými porušeními ve smyslu judikatury citované v bodě 148 napadeného rozsudku, takže podmínky pro vznik odpovědnosti EIB připomenuté v bodě 145 tohoto rozsudku nejsou splněny.
- 66 Za těchto okolností není namístě vyhovět návrhovým žádáním navrhovatele znějícím na náhradu újmy.

K nákladům řízení

- 67 Článek 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení.
- 68 Podle čl. 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 tohoto jednacího řádu, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 69 Vzhledem k tomu, že navrhovatel požadoval náhradu nákladů řízení a EIB neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení jak v řízení v prvním stupni ve věci T-573/20, tak v řízení o kasačním opravném prostředku.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) **Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 21. prosince 2021, MG v. EIB (T-573/20, EU:T:2021:915), se zrušuje.**
- 2) **Rozhodnutí Evropské investiční banky (EIB) sdělená navrhovateli dopisy ze dne 11. října 2018, 7. ledna 2019 a 30. července 2020 se zrušují.**
- 3) **Ve zbývajících částech žaloba zamítá.**
- 4) **Evropská investiční banka (EIB) ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené MG jak v řízení v prvním stupni, tak v řízení o kasačním opravném prostředku.**

Podpisy